

Text hämtad
från NYTT LJUS
Dagen 5

Fyra ögon möts

Roy Panzen

NYTT LJUS

Dagen 8

Roy Panzen

Roy Panzen
Bokförlag

Denne tekst
skyddas av
upphovsrätts-
lagen

FYRA ÖGON MÖTS

70 Ledsen ung man

Måns och Rony, centrum

Gråtandes och på sin väg ut från stan går Måns förbi en advokatbyrå, fast vilket han inte tänker något på. Och utanför entrén står en underlig man ute på trappan och ser sig om.

Mannen verkar vilja gömma sig bakom ett par mycket stora solglasögon. Och han har en ljusblå jacka med huva som han har snörat åt runt ansiktet, som om det var kall vinterblåst ute. I handen håller han i ett vitt, stort kuvert. Han verkar spana efter något. Och som sagt verkar han lite skum.

Mannen registrerar Måns och följer honom med blicken.

Måns gråter oavbrutet och tittar nyfiket på mannen.

På väggen intill entrédörren finns en större skylt med en advokatbyrås namn på.

Hade det stått en banks namn på skylten skulle man lätt kunna tro att mannen just har rånat banken och var på språng i flykt.

Nej, han är säkert ingen rånare. Men varför måste han gömma ansiktet så där, och så mycket? Är det något fel på honom?

Måns och mannen håller kvar sina blickar på varandra och det är som de båda iakttar nyfiket den andre. Men varför tittar mannen så på honom? För att han är svart, så klart. Eller är det för att han gråter?

Ja det måste det vara. Det senare.

Måns lyfter armen och torkar sina tårar på jackärmen.

Mannen fortsätter att kolla in honom. Och han kollar in mannen. De har liksom ögonen på varandra hela tiden. Fast Måns får ingen ögonkontakt med mannen som ju gömmer sig bakom de där mörka solglasögonen.

Rony ser på den unge mannen som verkar mycket ledsen. Han gråter för fullt. Och samtidigt som han försöker torka sina tårar på jack-

ärmen. Men vad kan det vara som gör honom så ledsen?

Rony avskyr att se ledsna människor. Och nu denne mörke och så enormt snygge man.

Som sagt, han är väldigt ung, bara barnet. Och han är mycket mörk i hyn, säkert från Afrika. Och så enormt snygg och stilig.

Fast hans kläder är något slitna och urtvättade. Men han får Rony att reagera i positiv riktning. Och Rony blir mycket nyfiken ... Ja till och med intresserad.

Fast, som redan nämnts, absolut inte något sexuellt. Nej, lagd åt det hållet är han inte.

Men vad kan ha gjort den unge så ledsen ...? Och pojken verkar liksom ha tappat greppet på något vis.

Ungefär så ledsen har Rony känt sig massor med gånger och säkert genom en större del av livet. Och vid varje tillfälle som ledsamheten kommit över honom, har han bara fått tvingat sig ut i stormen och på något vis kunnat utveckla strategier för att ännu en gång överleva.

Och han har aldrig funnit svar på sin ledsamhet. Människor runt omkring honom gör honom bara illa helt enkelt. På olika sätt.

Det finns också omständigheter som kan

göra honom illa. Det har funnits stunder då han inte klarat möta eller ta en minsta motgång – utan att han har börjat fundera på självmord. Fast fram tills nu har han valt olika överlevnadsstrategier, medicinering, och alkohol.

Det är som om tiden, fram tills nu, inte har varit helt mogen för att lämna in. Och som sagt har han funnit olika strategier, ursäkter, tröst med någon form av plåster, för att ännu en gång kämpa sig upp på banan igen.

Och det har väl, de senaste tio, tjugo åren, inte gått en enda dag utan att han har känt sig nedstämd. Och därefter kommer all ångest.

Fast det ska bli slut på allt detta nu. I dag. Det har han bestämt.

78 Mycket ledsen

När han går förbi tittar han diskret och studerande på honom.

Pojken sitter ihopsjunken med huvudet och överkroppen framåtlutad över sina knän.

Och han gråter fortfarande.

Hur mycket ska den här mannen gråta, tänker Rony? Det måste väl ha hänt något alldeles fruktansvärt. Men har han ingen att söka hjälp och tröst hos: Familj, kompisar, vänner ...?

Rony vill stanna till, sätta sig bredvid honom och fråga vad som har hänt. Om han behöver hjälp, eller någon att bara få prata med.

Fast då kommer han riskera stort att avslöja sig för honom. Och då spricker hela hans plan med att försvinna. Han kan ju inte starta en ny kontakt i dag och med en som livet verkar ha rasat för. Det vore både oansvarigt och hänsynslöst. Ska pojken sedan fortsätta sitt liv i ledsamheter med ytterligare en ledsamhet i sin

ryggsäck? Detta med att Rony lika snabbt försvinner ut ur hans liv.

Nej, det går inte. Han kan inte stanna till utan måste bara fortsätta utmed gångbanan.

Men när han har gått en liten bit, kanske tjugo meter, märker han att pojken väljer att sitta kvar på bänken.

Och nu väntas nästa bekymmer. Ett knepigt sådant. Kommer detta att öka deras avstånd till varandra så att de snart tappar bort varandra? Eller kanske mer att han tappar bort honom?

Och om en stund, en halvtimme eller så, kommer pojken att vara mindre ledsen då?

Fast detta kommer han inte få veta något om. Och chansen till detta grumlas alltmer för varje kliv framåt han tar.

Men så tänker han att detta är kanske snudd på sjukligt, det han håller på med. Nej han är varken psykiskt sjuk eller på annat sätt en galning.

Kanske bara en stalker, och en omvänd sådan.

Och han fortsätter gå framåt som om ingenting har hänt.

När han är kanske femtio meter framför pojken vänder han sig om och ser efter.

Och pojken sitter kvar.

Rony går tjugo meter till och försvinner per automatik runt hörnet av ett hus. Nu ser han inte längre pojken, om han vänder sig om.

Men han går ytterligare en bit och försöker stänga av. Han börjar istället fokusera på att åka hem till sin whisky och alla tabletter.

NÅGOT HEMSKT PÅ GÅNG

80 Vändning i tankarna

Måns och Rony, tågräls

Men när han har gått förbi en gård med några hus ändrar han sig. Han vill så klart veta om pojken bor här i området. Varför tänker han inte den tanken tidigare?

Om han får veta vart pojken ska eller var han bor, kan han ju sedan i lugn och ro bara åka hem. Och vet han bara lite mer hur det är med honom, om han har någon som han kan söka hjälp och tröst hos, blir det lättare.

Ja, han behöver inte åka hem nu direkt. Han

kan vänta en stund.

Men när han kommer förbi hushörnet som han gått runt tidigare och tittar bort mot bänken är den tom.

Pojken har gått iväg. Men vart då? Han har säkert inte hunnit så långt.

Pojken har gått mot ett skogssnår som följer järnvägen bort, ut från stan.

Rony kikar runt om sig, men ser honom inte. Han går bort mot närmaste gård och kikar in.

Men inte heller här syns han till.

Det kommer ett tåg, ett godståg.

Rony lyssnar på ljudet av tåget och får en idé.

Pojken var så ledsen och han är säkert på väg till tåget – för att ta sitt liv.

Ja, varför inte.

Rony känner att han måste skynda sig att leta upp honom, innan det är försent. Tänker pojken ta sitt liv måste han hinna stoppa honom, innan allt är över och förbi.

Fast det kanske redan är det? För ett tåg har precis susat förbi.

81 Missar tåget

Måns känner att de svarta och kalla molnen över hans liv blir bara allt fler och större. Han missar på sekunderna ett tåg som far förbi honom, med en väldans fart in mot stan.

Han tänker. Från vilket håll kan nästa tåg komma? Kommer det från stan har det förmodligen inte hunnit komma upp i någon högre fart.

Han ställer sig en bit nedanför spåren och väntar in nästa tåg. Kommer det in mot stan kan han hoppa ut på spåren i sista sekund. Och sedan är det färdigt.

Fast någon sekund senare tänker han att ju längre från stan han gör det, ju större chans är att tågen från båda hållen har en högre fart. Helst också att det finns en sväng i spåren, och att det skymms av träd och buskar. Då blir risken mindre att han blir upptäckt av lokföraren.

Fast förmodligen kommer denne ändå inte hinna stanna tåget i tid. För hur många ton väger inte ett helt tåg med massor av vagnar. Och med full last. Bromssträckan måste bli lång. Säkert ett par hundra meter eller mer.

Han fortsätter gå på en grusad gångstig längs

med och strax nedanför spåren.

Lite funderar han på varför denna stig finns. Men kanske den hör ihop med någon promenadslinga som går här vid tågrälsen. Det är säkert en typ av promenad-, joggingspår.

Och vem vet när nästa tåg kommer. Kanske hinner han gå så långt utanför stan att han kan ta ett tåg oavsett vilket håll det kommer från.

Rony vänder om och skyndar sig mot järnvägen. Han tänker att mot stan har mannen säkert inte gått. Nej, från stan är nog mer troligt.

Han skyndar på stegen längs med en grusad gång strax intill järnvägsspåren. Han nästan springer.

En hundägare med två små hundar möter honom. Rony hälsar lite försiktigt, samtidigt som han småjoggar förbi henne.

Han tänker att han kan fråga om hon har sett en ung, svart man längre bort. Fast då tar han kontakt med henne. Och hon kanske är pratsugen och drar ut på det hela, sinkar honom.

Nej, han tar inga sådana risker. Inte nu. Tänk om han står och pratar med henne i samma sekund som pojken slänger sig framför ett tåg. Det kommer han i så fall aldrig att kunna förlåta sig för.

84 Upptäcker mannen

Bara en liten bit längre fram finns en parkbänk. Han stannar till vid den och sätter sig en stund för att vila.

Tänker vidare att han bara hittar på och inbillar sig. Det var säkert inget fel med den gamle mannen. Det var nog bara hans fantasi som satte igång och spelade honom ett spratt.

Mannen syns heller inte till längre. Men kanske står han någonstans en bit bort och spanar på honom. Han kan också ha gömt sig bakom ett träd eller liknande.

Efter någon minut reser han sig upp från bänken och går vidare utmed järnvägsspåren.

Han vet inte om mannen följer efter. Struntar i det.

Efter en stund hörs ett tåg komma.

Han vet inte om det är ett snabbtåg, godståg eller långfärdståg, som säkert är på väg genom halva Sverige.

Fast egentligen spelar det väl ingen roll

vilket tåg det är. För just här, en bra bit innan stan har de alla en hög hastighet och har väl inga planer på att sakta ner farten förrän närmare stan.

Okej, han struntar i vilket tåg det är. Fast just det här tåget känner han att han inte riktigt hinner med.

Innan han hoppar framför tåget vill han försöka tänka en sista gång. Ägna en tanke till någonting – fast vad, vet han inte.

Allt känns bara så misslyckat, tomt och nattsvart.

Vad han önskar att han hade en riktig familj, riktiga föräldrar, syskon, flickvän som älskar honom.

Fast ... han har ju sina kompisar, vänner, både i skolan och hemma. Men han har ingen riktig kompis, en som han kan prata med om allt. De flesta han känner är väldigt ytliga och vill helst inte prata om känslor, djupare saker, eller om sådant som gör psykiskt ont.

Deras tankar eller mer tänkespråk, när det gäller psykiska känslor, är att om man blir sårad av någon – då ska man helt enkelt bara strunta i det och gå vidare.

Så nu ska han alltså bara rycka på axlarna åt

att Emma har gjort slut – och gå vidare.

Men hur då?

Det går ju inte. Han orkar inte. Älskar eller kanske nu mer älskade henne så himla mycket. Och så pang bom lämnar hon honom bara, så där, och på det viset. Inne på ett kafé, av alla ställen.

Och vad fanns det för poäng med det? Ett Kafé.

Var hon kanske rädd för att han skulle bli arg och våldsam? Ville hon då vara på en offentlig, trygg och säker plats där någon snabbt kunde ingripa?

Men han är ju inte det minsta våldsbenägen av sig. Han har nog aldrig gjort någon annan illa någon gång. Åtminstone inte fysiskt.

Dessa tankar med resonemang blir och känns bara allt mer bisarra.

Han försöker istället tänka på något positivt. Men det finns inget positivt att tänka på. Kanske bara en person, en enda, som han känner älskar honom mycket och har alltid gjort det. Och hon har aldrig varit varken dum eller på något vis svikit honom. Mer än det under den senaste tiden med allt drickande och knarkande.

Men hon är bara en adoptivmamma. Fast

kanske inte så bara. Det är nog bara han som känner det så nu. Han borde uppskatta henne mer. Visa henne mer kärlek. Fast det är försent nu. För de ska ju aldrig mer ses.

Kanske borde han ha skrivit ett avskedsbrev till henne.

Fast det känns också lite väl dramatiskt och känslösamt. Han tänker ju bara lämna in, försvinna – och kanske säkert till någon bättre värld, plats.

Men händer det inget efter detta liv – så skiter han egentligen i det.

85 Kliver upp till spåren

Han kliver upp för en mindre grusslänt och där uppe finns spåren. Vidare börjar han gå utmed spåren i riktning bort från stan. Tänker att han bara fortsätter så här tills det kommer ett tåg. Och när det kommer ... då är det väl färdigt med allt.

Han tänker vidare att tåg från stan nog inte har så hög hastighet. Men de som kommer in mot stan har garanterat en fart som gör att de inte hinner stanna i tid. Och om lokföraren eventuellt hinner upptäcka honom. Allt kommer att gå så fort. Blixtsnabbt.

Men om han går längre bort från stan så kommer tåget säkert ha ännu högre fart då det eventuellt inte har börjat bromsa in då det närmar sig stan.

Lite längre fram, från stan, vet han att spåren svänger något. Och om det händer där, då är chansen ännu mindre att lokföraren hinner upptäcka honom.

Han skyndar på stegen. För ju längre från stan han hinner gå, ju bättre är det.

86 Vill inte tappa bort honom

Rony har hållit sig ganska nära Måns för att inte riskera att tappa bort honom.

Han har också fortsatt att kolla in honom mer i detalj. Denne man är så ung, svart, lång och snygg – men mycket ledsen. Och för vad?

Frågorna blir många. Och de är svåra att finna svar på.

Längre än så här kommer han inte, om han inte vågar ta ett steg närmare honom, mentalt. Kanske behöver han ta steget att fråga varför han är så ledsen?

Han som skulle gå direkt hem, hälla i sig en massa whisky och tabletter och sedan försvinna. Men nu istället följer han, som sagt likt en stalker, efter denne pojke. Och han är nyfiken, men också intresserad av att få veta mer.

Kanske kan han hjälpa honom. Fast då måste

det bli mycket diskret och han vill inte få sin identitet röjd. Men med dessa solglasögon och åtdragna huva framför ansiktet, är det svårt att känna igen honom.

I nästa stund funderar han på varför den unge mannen går uppe på tågrälsen? Och visst kan det vara som han redan har tänkt, att pojken kanske är på väg att göra sig illa. Tänk om han också har tänkt lämna in? För varför skulle han annars gå på rälsen?

I nästa sekund får han ett spontant ryck och ropar till den unge mannen:

–Hallå! Vad gör du? Det är farligt att gå på rälsen.

Men Måns svarar honom inte.

Rony går med snabba kliv upp till rälsen och skyndar sig att komma ikapp honom.

Men Måns vill inte ha någon kontakt med gubben och skyndar på stegen.

–Det är farligt, säger Rony igen. Du måste gå bort därifrån.

Måns svarar inte nu heller, utan börjar springa.

Rony tänker att pojken kanske inte pratar svenska. Han kanske är här i Sverige på ett tillfälligt besök, och pratar på något afrikanskt

språk.

Men han kanske kan engelska.

KONFRON- TERAR

87 Går på rälsen

Måns och Rony, tågräls

–Vad gör du? Varför går du uppe på rälsen?

–Varför följer du efter mig, säger Måns och fortsätter gå utmed rälsen.

–Ja ha, så du kan svenska.

–Men varför skulle jag inte kunna det? Jag är nästan född här.

–Du är så mörk, svart. Jag tänkte att du var afrikan?

Måns stannar till och vänder sig om mot Rony.

Rony stannar också.

–Är du ännu en sån där rasist?

–Vad då rasist? Jag är ingen rasist. Varför

säger du så?

De blir tysta för några sekunder.

Måns fortsätter gå.

Sedan fortsätter Rony:

–Du är svart, enormt svart, om jag får säga så. Men du är också enormt snygg

–Tack! Okej, jag tror dig. Jag är adopterad från Uganda. Jag var bara ett år när jag kom till mina adoptivföräldrar.

–Ja, du låter som en tvättäkta svensk när du pratar.

–Tack! Jag vet ingenting om min familj i Uganda. Jag hämtades från ett barnhem. Och för tre år sedan dog min adoptivpappa, Arvid, i cancer. Han fick en tumör i hjärnan.

–Vad trist.

–Ja, och det var över på några månader bara.

–Det är för hemskt. Jag beklagar verkligen din sorg, eran sorg, din adoptivmammans och din.

Måns skyndar på stegen något. Rony ber honom än en gång kliva av från spåren. Men utan något gensvar.

Rony tänker att när ett tåg kommer har han nog ingen chans att hinna fram till pojken och knuffa honom av från spåren. Så vad gör han?

Det verkar inte gå att prata honom till rätta.

–Kan du inte bara kliva av från spåren, så kan vi prata mer?

Men Måns svarar honom inte.

De blir tysta för någon sekund.

Måns byter ämne och säger:

– Varför har du stora solglasögon och en åtdragen huva som täcker nästan hela ansiktet? Det blåser väl inget nu.

Rony måste dra till med en lögn.

–Jag har enorma utslag på hakan och kinderna som jag vill dölja. Det ser lite otäckt ut.

–Vad trist. Men de stora och mörka solglasögonen då? Det är ju inte ens solsken i dag.

Rony behöver dra till med ännu en lögn.

–Jag har också problem med mina ögon. De tål inte dagsljus så bra.

–Okej ...

–Vad heter du?

–Måns. Och du?

Rony funderar kort.

–Sven.

Rony frågar varför Måns var så ledsen tidigare. Det var det som fått honom så nyfiken, som gjort honom intresserad och vilja följa efter honom.

Fast i vanliga fall skulle han säkert inte göra så här. Men med honom var det något helt annat. Och på något vis tänker han en svart, utsatt pojke som har råkat ut för något hemskt. Kanske rasister. Och detta kändes verkligen inte bra.

Måns tackar för hans omtanke om honom. Och han var och är fortfarande mycket ledsen. Fast några rasister har han inte råkat ut för. Det brukar han inte göra. Inget som i så fall är något allvarligt.

–Vad bra, och skönt att höra. Jag avskyr rasism och rasister.

89 Inget mer att leva för

Måns berättar om Emma och att hon har gjort slut. Sedan om Veronika som har tappat livsglädjen sedan Arvid gått bort. Alltihop, hela hans liv känns som det har gått i kras. Allt har liksom gått käpprakt åt skogen. Och det finns

inget mer att leva för.

Rony frågar om det är på grund av allt detta som han väljer att gå på järnvägsspåren.

Måns instämmer och börjar gå längs med spåren igen, bort från stan.

Rony följer efter.

–Men ska du avsluta ditt liv redan? Du är ju inte så gammal och har hela livet med möjligheter framför dig. Du får inte ge upp så lätt.

–Femton. Jag har börjat i nian på högstadiet.

Måns säger med en arg och uppgiven röst att sedan Arvid gått bort har livet för Veronika rasat samman totalt.

Rony ber honom kliva bort från spåren, så kan de prata om det mer i lugn och ro.

Men Måns svarar inte, utan fortsätter bara gå framåt med en rask fart.

Rony säger att han kanske kan hjälpa honom. Om han behöver en vuxens hjälp. Då kanske han kan hjälpa honom ekonomiskt, om det behövs.

– Ja tack! säger Måns. Det behövs väl bara så där en tjugo, trettio tusen kronor för att täcka upp alla obetalda räkningar som vi har.

–Men jag har pengar. Jag kan betala dem.

Jag hjälper dig, er.

94 Blir misstänksam

Nu uppträder Måns lite oroligt, som att han blir lite obekvämt med situationen. Han känner sig också lite lurad. Tänker att denna person som han har mött verkar helknäpp och skum.

Och som en invand reaktion kliver han tillbaka upp på spåren.

Det har gått en bra stund sedan ett tåg for förbi. Och rent statistiskt bör det snart komma ett i någon av de två riktningarna. Kanske i vilken sekund som helst.

Och nu får Rony en lättare panik, och ropar efter Måns:

–Men jag har pengar! Du ska få pengar av mig. Snälla kliv bort från spåren nu genast.

Måns går på spåren, men stannar plötsligt upp och tittar med ett brett leende mot Rony. Och säger:

–Javisst, säkert! Jag tror dig. Tack så mycket.

Rony plockar fram sin plånbok och ser efter. Han har mer än två tusen kronor i den.

–Jag har två tusen kronor här. Du får dem. Jag lägger dem under en sten här på marken. Du kan kliva ner från spåren, ta pengarna och gå hem ...

Måns avbryter Rony och säger:

–Tack! Du är jättesnäll, men två tusen räcker inte långt. Bara elräkningarna är på mer än fem tusen kronor. Och hyrorna ...

–Okej, avbryter Rony, jag kommer tillbaka hit inom en timme. Jag går till bankomaten och plockar ut trettio tusen kronor och sedan lägger jag dem här på samma ställe, under stenen.

–Skämtar du med mig?

–Nej, varför skulle jag det? Din adoptivmor har misskött det hela rejält och nu måste du få min hjälp att styra upp, reparera allt som har gått snett.

–Ja, okej. Tack! Det var snällt ... Och så är du bög.

–Men vad har det med saken att göra?

–Du vill väl ha sex med mig?

–Men hallå! Vad säger du? Det är väl klart

att jag inte vill. Jag gillar att vara med män – inte barn.

–Okej, jag tror dig. Förlåt.

–Men du måste lova mig att du inte ger en minsta liten krona till Veronika, för då kanske hon går och super, knarkar ihjäl sig.

–Ja.

–Hon klarar inte hantera dessa pengar. Är det förstått?

–Ja, jag förstår. Och jag håller med dig. Men har du pengar till det här? Jag menar ... vill du verkligen ...?

–Ja det är klart. Och jag har massor med pengar. Du ska få mer av mig senare. Men just nu är det elräkningarna och hyrorna som måste betalas. Och det måste ske blyxtbums.

–Men var ska jag betala dem då?

–Vilken bank har ni?

–Jag vet inte.

Rony funderar i hundranittio, så att hjärnan slår volter i huvudet. Han har att göra med en ung man som är riktigt skärpt i huvudet. Men han är snäll, förtvivlad och som någon eller ett par, Emma och Veronika, har gjort mycket ledsen. Dessutom är han tveklöst självmordsbenägen. Eller så är det här bara ett infall som

han får just i dag och för att någon, hans flickvän Emma, har gjort honom så in i själen ledsen.

VAKEN OCH SKÄRPT

95 Bli både tuff och fräck

Måns och Rony, tågräls

–Men hallå! Vem är du då som vill göra allt detta för mig? Och du vill knappt ens visa ditt ansikte ... Är du en sexgalning som vill ha sex, så ställer jag inte upp.

Rony blir helt paff. Denne pojke är mycket bestämd och visar på en enorm styrka, både mentalt som intelligensmässigt. Och han är tuff.

–Nej, jag är ingen sexgalning och jag vill inte ha sex med dig. Du är bara ett barn. Jag har pengar och jag tycker lite synd om dig. Känner stor empati för hur svårt du har det just nu. Och nu vill jag gärna hjälpa dig. Fast några hyror och elräkningar blir väl ingen förmögenhet.

De blir tysta under några sekunder.

Och Rony fortsätter:

–Men jag vill inte ha någon kontakt ... eller jag menar ... jag vill inte att du vet vem jag är. Och du måste inte heller veta det. Det är inget olagligt med att vilja hjälpa någon. Och att ge bort pengar så här är inte heller straffbart.

–Du vill ge mig en massa pengar, fast att du inte känner mig. Är du en våldtäktsman så lovar jag att jag kommer springa min väg, och jag är snabb ska du veta.

–Nej, jag är absolut ingen våldtäktsman. Var så säker.

–Jag kanske till och med slår ner dig, sparkar dig, om du så mycket som gör ett minsta försök med nåt.

Rony känner att han inte orkar med det här. Och nu känner han sig snudd på förolämpad. Ja, till och med kränkt.

Och lite irriterat höjer han rösten:

–Du kanske inte alls vill ha min hjälp? Och du kanske har bättre lösningar på problemet?

Måns svarar inte.

–Men att bara så där slänga sig framför ett tåg är väl knappast någon bra lösning. Är du trött på livet? Du löser väl inga problem med

det?

Egentligen så talar Rony mot sig själv här. Fast hans historia är kanske något helt annat. Att han planerar att ta sitt liv är bara ett sätt att få slippa allt.

Han känner att han är klar, har gjort sitt och mer därtill. Några andra får ta del av hans förmögenhet och han vandrar vidare, så att säga.

Fast nu talar väl Rony lite emot sig själv. Han har just blivit stoppad eller hindrad från att åka hem och ta sitt liv.

–Förlåt. Jag ångrar det jag sa förut. Jag tror inte på att du vill ha sex. Du verkar schyst. Men vill du verkligen hjälpa mig, då? Och har du så mycket pengar?

96 Får en idé om mer hjälp

Rony får en idé. Han kan betala räkningarna åt honom.

–Du, förresten, vi kan göra så här. Har du alla de obetalda räkningarna hemma, på papper?

–Ja, det tror jag. De ligger nog i ett av köks-skåpen. Eller i en kökslåda.

–Gör så här. Ta pengarna som jag har lagt under stenen här. Sen går du hem och plockar fram alla obetalda räkningar som ni har. Precis alla. Och du lägger dem i en plastpåse här under stenen.

–Ja ha. Tack! Du är snäll.

Rony förklarar vidare att han kommer hit om ett par timmar och hämtar räkningarna. Sedan går han hem och betalar dem via sin dator och sin internetbank. Och han kan ta ut några fler tusenlappar i bankomaten och lägga till honom här under stenen.

–Tack! Vad du är snäll.

–Vi kan också göra så att om du får problem med nåt som du behöver hjälp med, då kan du väl skriva det på ett papper och lägga det till mig här under stenen. Det kan ju vara att du får problem med bostadsföretaget, eran hyresvärd, eller att det blir mer problem med Veronika.

–Ja, tack! Gärna. Om du vill det.

–Ja, det är klart. Och du, jag tycker att du ska

bli hård mot henne och ge henne en chans att bums sluta upp med alkoholen och knarktabletterna.

–Ja, men vad ska jag göra, säga till henne?

–Säg att du kommer gå till socialen med allt om hon inte skärper till sig.

–Ja ...

–Hon kanske till och med behöver läggas in för avgiftning och vård.

–Ja.

–Men du får absolut inte blanda in mig i något. Det här får du, ni sköta själva.

–Ja ... Men hur ska det gå till när jag ju inte vet vem du är.

–Det behövs inte att du vet vem jag är. Vi fixar detta ändå. Jag hjälper dig med pengar och jag kan också hjälpa dig med mitt stöd som en vuxen och myndig person. Och jag kan coacha dig på din väg. Kom ihåg att jag tänker som en vuxen med mycket erfarenhet. Och du tänker ...

–Som ett barn, fyller Måns i.

–Ja, och som håller på att bli stor, en man. Men fram tills dess finns jag som tar hand om allt.

Rony kommer på sig med vad han lovar Måns. Fast nu känns det inte lika viktigt eller

angeläget att ta sitt liv. I alla fall inte i dag, eller ens i morgon. Övermorgon. Nej, han kan vänta i några dagar. Pojken behöver honom nu. Och det är en större kris den stackaren står inför. Han måste vara med och förhindra att raset för honom blir värre. De måste häva allt av kriser och problem.

Och som sagt, Måns behöver hjälp från en vuxen.

–Tack! Om fler vore som du, säger Måns lite gladare i rösten.

–Tack, men det gör det. Det finns mängder av olika hjälporganisationer och som folk skänker pengar till.

–Ja, det är sant.

–Och du ska veta att jag inte är det minsta kriminell av mig. Jag sysslar bara med lagliga saker, så att säga.

–Ja, det är bra att veta. Och att du inte tänder på barn, och vill ha sex.

Måns flinar retfullt.

–Kan vi skippa det där pratet ... från och med nu?

–Förlåt. Det bara gled ur mig. Du kommer inte att få höra det snacket från mig nåt mer. Du är helschyst som vill hjälpa mig.

Rony svarar med ett leende.